

[Else Zeuthen.]

afbetalingshandelen er afhængig af, om sælgeren kan opnå en særlig tilladelse til at drive den slags handel. Efter vor opfattelse vil dette medføre, at staten i for høj grad kommer til at optræde som formynder for borgerne. Den større frihed vil i større udstrækning opfordre os alle til at udvise forsigtighed med, hvilke økonomiske forpligtelser vi påtager os; men jeg vil som min personlige opfattelse sige, at den større frihed måske også burde forudsætte, at man gennem de forskellige offentlige kanaler til uddannelse og vejledning, først og fremmest af ungdommen, sætter ind med et oplysningsarbejde om, hvad sund økonomi betyder, og hvilke farer letsindig afbetalingshandel kan føre en ind i. Jeg tænker her navnlig på det spørgsmål, som er rejst i dette høje ting af bl. a. min partifælle, det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, om indførelse af familiekundskab som et fag i skolen. Herunder måtte man nødvendigvis bibringe ungdommen kundskaber om og give den vejledning i sådanne spørgsmål som budgetlægning, og hvad sund økonomi betyder for hjemmene. Også de forhold, hvorunder ungdommen i dag sætter bo — de blev jo gjort til genstand for en undersøgelse i ungdomskommissionen, hvad der fremgår af kommissionens betænkning, hvilket også det ærede medlem hr. Kristen Amby hentydede til — gør det nødvendigt, at man overvejer disse spørgsmål.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på enkeltheder i det fremsatte lovforslag, men skal blot sige, at mit parti i det store og hele ser med sympati på det og tilbyder sin velvillige medvirken i det udvalg, der nedsættes.

Lynnerup Nielsen: Den lovgivning, vi her behandler, og som nu ved det foreliggende lovforslag søges ændret på flere punkter, således at den kommer til at dække et endnu større område, må vel betragtes som en lovgivning, der har sine positive og gode sider. Afbetalingshandelen åbner jo adgang

for mange mennesker — jeg tænker her på småkårsfolk — til at komme i besiddelse af gode og nyttige ting, som har betydning i dagliglivet. Der er tale om mange forskellige ting såsom klæder, møbler, radio og mange, mange andre ting, hvis anskaffelse måske ellers ville blive udskudt, eller som man måske slet ikke ville kunne opnå, hvis ikke købet netop kunne foregå på afbetaling.

Men på den anden side har loven hidtil vel også haft sine negative sider, og det er så spørgsmålet, om det lovforslag, vi her behandler, hvis det bliver vedtaget i den skikkelse, det har, kan siges helt at være det rette. Ikke mindst er det jo sådan, at mange eller en del afbetalingsforretninger ikke har taget det så helt høje med den såkaldte gode forretningsmoral. Det er vel også i mange tilfælde sådan, at en pågående agent har praktet en køber ting på, som måske i sig selv var gode nok, men alligevel ting, som køberen egentlig ikke havde råd til at anskaffe; han havde været langt bedre tjent med, at købet var blevet udskudt til senere til fordel for andre varer og genstande, som egentlig var mere påkrævede og mere nødvendige i det pågældende tilfælde. Der er heller ingen tvivl om, at hensynsløse agenter ofte har udnyttet salgsmuligheder, takket være deres udmærkede overtalelsesevner, langt, langt over køberens økonomiske evne. Det er vel heller ikke almindeligt, at der tages hensyn fra sådanne agenter til, om køberen har tilstrækkeligt brug for netop denne eller hin vare, eller om andre, mere nyttige varer burde være gået forud.

Om selve lovforslagets enkelte paragraffer vil også jeg gerne have lov til at sige et par bemærkninger, ikke mindst under hensyn til, at mit parti naturligvis ikke kan gøre sig noget håb om at komme med i det udvalg, som jeg forstår der skal nedsættes.

Det forekommer mig og mit parti, at der imellem §§ 1 og 2 burde indsættes en bestemmelse gående ud på, at den, der har